

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoCsp/18/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5124205276
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5124205276.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov Mgr. Andreja Kekelyho a JUDr. Renáty Krajčiovej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, zastúpeného spoločnosťou: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. E. XXX, XXX XX C. D. E., o zaplatenie sumy 676,80 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 9Csp/14/2024-106 zo dňa 21. novembra 2024, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 9Csp/14/2024-106 zo dňa 21. novembra 2024 potvrdzuje.

Žalovanému proti žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému voči žalobcovi nárok na ich náhradu nepriznal (výrok II.).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 676,80 eur s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok, uzatvorenej dňa 27.03.2023 medzi F. F., a s. ako postupcom a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Žalovaný v čase postúpenia pohľadávky bol napriek písomnej výzve postupcu v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Postupca so žalovaným uzatvoril dňa 20.01.2020 zmluvu, na základe ktorej poskytol žalovanému peňažné prostriedky a ktorej súčasťou sú všeobecné obchodné podmienky. Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v zmluve a vo všeobecných obchodných podmienkach. Nárok uplatnený žalobou predstavuje revolvingový úver vo forme kreditnej karty, ktorý umožňuje čerpať poskytnuté zdroje opakovane bez nutnosti žiadať o čerpanie banku. Zmluva obsahuje všetky náležitosti podľa § 497 až 507 Obchodného zákonníka a zákona č. 129/2010 Z. z. Žalovaný napriek opakovaným výzvam postupcu neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoju povinnosť podľa zmluvy a preto postupca ku dňu 11.10.2021 zmluvu vypovedal. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia sumu vo výške 676,80 eur a pozostávala z istiny vo výške 280,69 eur, z riadneho úroku vo výške 230,00 eur, z úroku z omeškania vo výške 32,11 eur a z poplatkov vo výške 134,00 eur. Žalovaný po postúpení pohľadávky do vyhotovenia žaloby nevykonal žiadne úhrady. Žalovaná suma predstavuje 676,80 eur a úrok z omeškania žalobca uplatňuje počnúc dňom 28.03.2023, t. j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky. Žalovaný sa k žalobe nevyjadril.

3. Z vykonaného dokazovania mal okresný súd preukázané, že dňa medzi F. F., a. s. a žalovaným bola dňa 20.01.2020 uzatvorená Zmluva o kreditnej karte. Žalovaný uzatvorenie predmetnej zmluvy nerozporoval. Medzi F. F., a. s. a žalovaným vznikol z titulu zmluvy o kreditnej karte zo dňa 20.01.2020 záväzkový vzťah. Obchodná spoločnosť F. F., a. s. v tomto právnom vzťahu vystupovala ako dodávateľ v zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a veriteľ podľa § 2 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z. z.“) v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy a žalovaný, ktorý bol v zmluve identifikovaný menom, priezviskom, rodným číslom, dátumom narodenia a bydliskom, bol fyzickou osobou – nepodnikateľom. Súčasne žalobca v spore ani netvrdil, že by žalovaný pri uzatváraní uvedenej zmluvy konal v rámci výkonu svojho povolania alebo podnikania. Žalovaný preto spĺňa definíciu spotrebiteľa v zmysle § 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. a § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy. Právny vzťah založený zmluvou o kreditnej karte vyhodnotil ako spotrebiteľský, podliehajúci právnej úprave obsiahnutej v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z. z. Tento právny vzťah je tiež vzťahom z bankového úveru, ktorý je regulovaný zákonom č. 483/2001 Z. z., ktorý je súčasne regulovaný aj špeciálnou právnou úpravou v zmysle zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách.

4. Žalobca svoju aktívnu legitímáciu odvodzoval od Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.03.2023, ktorou mal okresný súd preukázané, že predmetnú zmluvu uzatvorila F. F., a. s. ako postupca so žalobcom ako postupníkom a predmetom postúpenia bola aj pohľadávka voči žalovanému z kreditnej karty v celkovej výške 676,80 eur. Postúpenie pohľadávky z kreditnej karty vyplýva aj z listu F. F., a. s. zo dňa 01.04.2023 označeného ako Oznámenie o postúpení pohľadávky podľa § 526 a nasl. Občianskeho zákonníka.

5. V zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. jednou z podmienok, za splnenia ktorých je veriteľ oprávnený postúpiť pohľadávku zo spotrebiteľskej zmluvy, je to, že ide o pohľadávku, ktorá je po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru, alebo ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, t. j. pri ktorej bola vyhlásená predčasná splatnosť úveru podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Pre účinné zosplatnenie podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka musí ísť o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, dlžník je v omeškaní so splácaním úveru dlhšie ako tri mesiace, veriteľ upozorní dlžníka na možnosť zosplatnenia úveru v lehote nie kratšej ako 15 dní pred zosplatnením.

6. Podľa zmluvy o kreditnej karte bolo medzi F. F., a. s. a žalovaným dojednané poskytnutie spotrebiteľského revolvingového úveru v celkovej výške úverového rámca 900,00 eur. Žalovaný splnenie tohto záväzku F. F., G. nepoprel. Okresný súd preto vzal za preukázané, že F. F., a. s. svoj záväzok z predmetnej zmluvy zo dňa 20.01.2020 splnila. Žalovaný sa podľa čl. II bod 4 zmluvy zaviazal poskytnutý úver splácať tak, že každý mesiac zaplatí minimálnu splátku vo výške uvedenej v zmluve podľa výšky schváleného celkového úverového rámca najneskôr do 20. dňa v mesiaci. Výška minimálnej mesačnej splátky podľa čl. I zmluvy pri schválenej výške úverového rámca 900,00 eur bola v sume 45,00 eur. S ohľadom na uvedené bol okresný súd toho názoru, že sa nejedná o opakujúce sa plnenie na dobu neurčitú, ale sa jedná o dohodu o splácaní dlhu vo forme splátok, keď povinnosť úhrady splátok bola viazaná na existenciu dlhu. Podľa názoru okresného súdu, hoc bola zmluva o kreditnej karte uzatvorená na dobu neurčitú, výška a spôsob úhrady dlhu záviseli od čerpania finančných prostriedkov a ak žalovaný ako dlžník využil právo povoleného čerpania do sumy 900,00 eur, potom takto vzniknutý dlh sa zaviazal splácať v splátkach. Žalobcu preto zaťažovalo v tomto spore dôkazné bremeno preukázať splnenie podmienok podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vedúcich k platnému zosplatneniu úveru poskytnutého žalovanému na základe zmluvy o kreditnej karte. Žalobca bol teda pre úspech v spore povinný preukázať, že ku dňu postúpenia, t. j. ku dňu 27.03.2023, kedy bola medzi F. F., a. s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom uzatvorená zmluva o postúpení pohľadávok, bol úver voči žalovanému zo zmluvy o kreditnej karte splatný.

7. Žalobca však v súdenom spore nepreukázal, že F. F., a. s. ako veriteľ zo zmluvy o kreditnej karte pred vyhotovením listu zo dňa 11.10.2021 označeného ako Zníženie celkového úverového rámca na nulu a výpoveď zmluvy o kreditnej karte, ktorý list súd posúdil podľa jeho obsahu ako oznámenie o zosplatnení pohľadávky, žalovaného písomne vyzvala na zaplatenie konkrétnej omeškanej splátky, a zároveň žalovaného upozornila na možnosť zosplatnenia úveru v lehote nie kratšej ako 15 dní pred zosplatnením, ak omeškanú splátku neuhradí a túto výzvu, resp. upozornenie žalovanému aj doručila do sféry jeho dispozície, a tým žalobca nepreukázal splnenie podmienky podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pre platné zosplatnenie. Zosplatnenie úveru zo zmluvy o kreditnej karte listom F. F., a. s. zo dňa 11.10.2021 označeným ako Zníženie celkového úverového rámca na nulu a výpoveď zmluvy o kreditnej karte je z týchto dôvodov neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka.

8. S prihliadnutím na to súd prvej inštancie podľa § 39 Občianskeho zákonníka vyhodnotil ako neplatné aj postúpenie pohľadávky z tejto zmluvy o kreditnej karte zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 27.03.2023 pre rozpor s § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Ak určitú pohľadávku nie je možné postúpiť z dôvodu, že jej postúpenie je objektívne neprípustné, potom následné postúpenie je v rozpore so zákonom, a teda neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení pohľadávok, ale aj voči dlžníkovi, čo zakladá nedostatok aktívnej vecnej legitímácie v spore.

9. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi voči žalovanému nárok na ich náhradu nepriznal. Konštatoval, že žalovaný bol v konaní v celom rozsahu úspešný, keďže okresný súd žalobu zamietol. Prináležala by mu z tohto dôvodu podľa § 255 ods. 1 CSP voči žalobcovi náhrada trov konania v plnej výške. Keďže však žalovanému v spore žiadne trovy nevznikli, okresný súd mu náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal.

10. Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd jeho žalobe vyhovie; alternatívne navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súčasne si žalobca uplatnil voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

11. Odvolateľ namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a tiež, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Ďalej žalobca namietal, že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces [§ 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP].

12. Odvolateľ nesúhlasil s názorom okresného súdu, že výzva jeho právneho predchodcu – postupcu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a § 565 Občianskeho zákonníka, adresovaná žalovanému, nespĺňa náležitosti kvalifikovanej výzvy z dôvodu absencie špecifikácie splátky, s ktorou bol žalovaný v omeškaní so splácaním úveru. V prejednávacom prípade nebolo medzi zmluvnými stranami dohodnuté plnenie v splátkach - na vec preto nemožno aplikovať ust. § 565 Občianskeho zákonníka, resp. ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

13. V tejto súvislosti žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/224/2021 zo dňa 30.11.2022, v ktorom sa dovolací súd zaoberal postupným čiastkovým plnením v literatúre, prevažne označovaným ako plnenie v splátkach, kedy plnenie je vopred rozvrhnuté do čiastkových úsekov, ktoré až ako spoločný celok tvoria dlh. Splatnosť týchto úsekov je však daná samostatne (oddelené). Celkový predmet záväzku je však vopred kvantitatívne určený, pričom jednotlivo plnenými dielmi sa rozsah celej pohľadávky postupne znižuje. Dobou splnenia čiastkového plnenia je doba jednorazového splnenia jednotlivej dávky, dobou splnenia celého záväzku je doba splnenia poslednej dávky - teda poslednej splátky. V prípade čiastkového plnenia veriteľ nemôže žiadať dlžníka o splnenie jednorazové; to však neplatí pre situáciu uvedenú v ust. § 565 Občianskeho zákonníka, v ktorej dlžník včas a riadne nesplnil niektorú zo splátok, ak to bolo dohodnuté alebo určené v rozhodnutí.

14. Následne žalobca poukazuje, že žalovaný neplnil svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o kreditnej karte, a tak právny predchodca žalobcu podaním zo dňa 11.10.2021 vyzval žalovaného v zmysle ust. § 563 Občianskeho zákonníka na splatenie celého zostávajúceho dlhu. Podľa názoru žalobcu z vykonaných dôkazov vyplýva, že v zmluve o platobnej karte absentovala medzi pôvodným veriteľom a žalovaným dohoda o plnení v splátkach na dobu určitú, a zároveň je zrejmé, že celkový predmet záväzku nebol vopred kvantitatívne určený, teda nemohlo ísť o plnenie v splátkach. Žalobca zdôrazňuje, že medzi zmluvnými stranami bol dojednaný revolvingový úver vo forme kreditnej karty a nie klasický splátkový úver. Ide o úver, ktorý umožňuje klientovi čerpať poskytnuté zdroje opakovane, bez nutnosti žiadať o povolenie čerpania banku. Ak klient vyčerpá časť alebo celý úverový rámec a následne vyčerpanú sumu splatí jednorazovo, hneď po pripísaní tejto úhrady má opäť k dispozícii celý úverový rámec. Ak vyčerpanú sumu spláca postupne, bude mať stále k dispozícii tú časť úverového rámca, ktorá nie je vyčerpaná a ktorá sa zároveň s každou splátkou zvyšuje. Štandardná splátka, ktorú bol žalovaný povinný plniť bola dojednaným opakujúcim sa plnením v existujúcom záväzkovom vzťahu na dobu neurčitú. Nemožno hovoriť o tom, že bolo dojednané plnenie v splátkach, nakoľko povinnosť uhradiť splátku bola podmienená čerpaním úveru.

15. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozhodovacia prax odvolacích súdov, napr. rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13CoCsp/20/2024, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 10CoCsp/4/2023, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 12CoCsp/25/2022, z ktorých vyplynulo, že v prípade poskytnutých revolvingových úverov bola splatnosť dlhu naviazaná na

požiadanie veriteľa, čo zodpovedá postupu podľa ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka a nie § 565 Občianskeho zákonníka.

16. Žalobca preto dospel k záveru, že v súlade s ust. § 563 Občianskeho zákonníka došlo výzvou zo dňa 11.10.2021 zo strany pôvodného veriteľa k uplatneniu svojho práva, keď od dlžníka požadoval splatenie dlhu, nakoľko v čase trvania dlhu nebol dohodnutý čas jeho úplného splatenia a až touto výzvou pôvodný veriteľ určil splatnosť predmetného záväzku žalovaného. Na základe uvedeného je žalobca názoru, že okresný súd vo svojom odôvodnení nesprávne právne posúdil splatnosť pohľadávky v zmysle ust. § 565 Občianskeho zákonníka, ako aj na posudzovaný prípad nesprávne aplikoval ust. § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka.

17. V tejto súvislosti žalobca akcentoval, že zmluva o kreditnej karte bola uzavretá na dobu neurčitú. Uvedené vyplýva zo samotnej zmluvy, z časti „Doplňujúce informácie“ v bode 12. Pôvodný veriteľ stanovil čas povinnosti pre vyplatenie dlhu dlžníkom – zmluva o kreditnej karte bola vypovedaná listom zo dňa 11.10.2021 označeným ako „Zníženie Celkového úverového rámca na nulu a výpoveď Zmluvy o Kreditnej karte,“ čím zmluvný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bol ukončený, a zároveň právnemu predchodcovi žalobcu vznikol voči žalovanému nárok domáhať sa poskytnutých finančných prostriedkov v zmysle ust. § 563 Občianskeho zákonníka. Napokon aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/250/2014 konštatoval, že forma výzvy k splneniu dlhu nie je predpísaná.

18. Žalobca považuje za nesporné, že právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného listom zo dňa 11.10.2021 na zaplatenie dlhu, ktorý k uvedenému dňu predstavoval sumu vo výške 985,50 eur, teda vyzval ho v súlade s ust. § 563 Občianskeho zákonníka k úhrade dlhu vzniknutého zo zmluvy.

19. Záverom žalobca namietal záver okresného súdu o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie. Nesúhlasil s názorom okresného súdu ohľadom nedodržania ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že pohľadávka sa v súlade s ust. § 563 Občianskeho zákonníka stala splatnou v celom rozsahu pred postúpením pohľadávky, a to vypovedaním zmluvy o kreditnej karte, ku ktorému došlo listom zo dňa 11.10.2021. Žalobca má za to, že aj v tejto časti súd vec nesprávne právne posúdil.

20. Ďalšie podania strán sporu v štádiu odvolacieho konania neboli produkované.

21. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP rozsudok okresného súdu podľa ust. § 387 ods. 1 CSP tak vo veci samej, t.j. výroku I., ako aj v závislom výroku II. trovách konania ako vecne správny potvrdil.

22. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a stotožnil sa s podstatnými skutkovými a právnymi závermi, na ktorých svoje rozhodnutie okresný súd založil. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre rozhodnutie o žalobe žalobcu, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd.

23. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobu žalobcu zamietol, pričom k svojim záverom dospel v kontexte všetkých vykonaných dôkazov s prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci však okresný súd svoje rozhodnutie podrobne a zákonným spôsobom odôvodnil. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto

nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia. S prihliadnutím na obsah dokazovania vykonaný okresným súdom popísaný v odôvodnení jeho rozsudku, krajský súd len doplnil dôvody napadnutého rozhodnutia. Uvedený postup odvolacieho súdu je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. 350/2009 zo dňa 08.10.2009, podľa ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

24. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalobcu formulovanú v jeho opravnom prostriedku. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

25. Po preskúmaní spisového materiálu odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

26. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav.

O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba pritom zdôrazniť, že odôvodnenie rozhodnutia má odrážať obsah vykonaného dokazovania, súd je povinný ho riadne vyhodnotiť a následne vyvodiť z neho príslušné právne závery. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia.

27. Predovšetkým odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku namietal, že nakoľko v prejednávanom prípade nebolo medzi zmluvnými stranami dohodnuté plnenie v splátkach, nemožno na vec aplikovať ust. § 565 Občianskeho zákonníka, resp. ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

28. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie sa otázkou splnenia podmienok podľa § 565, resp. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka dôsledne zaoberal v bodoch 14. až 16. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Vychádzal z toho, že žalovaný sa vzniknutý dlh zaviazal splácať v splátkach, a preto žalobcu zaťažovalo dôkazné bremeno preukázať v tomto spore splnenie podmienok podľa § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktoré vedú k platnému zosplatneniu úveru poskytnutého žalovanému na základe zmluvy o kreditnej karte a že ku dňu postúpenia pohľadávky bol úver voči žalovanému zo zmluvy o kreditnej karte už splatný. Okresný súd konštatoval, že

žalobca žiaden takýto dôkaz v tomto spore neprodukoval, a preto správne ustálil, že neplatnosť právneho úkonu žalobcu označeného ako „Zníženie celkového úverového rámca na nulu a výpoveď zmluvy o kreditnej karte“ zo dňa 11.10.2021 podľa § 39 Občianskeho zákonníka ktorý bol podľa obsahu posúdený ako zosplatnenie pohľadávky, a to pre nesplnenie podmienok podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

29. Posudzujúc uvedenú odvolaciu námietku žalobcu odvolací súd poukazuje na to, že vzniknutý právny vzťah zo zmluvy o kreditnej karte nemožno stotožňovať so zmluvným vzťahom, ktorého podstatou je opakované plnenie, kedy nejde o plnenie jediného dlhu, ale každé plnenie predstavuje samostatný dlh (napr. nájomné pri nájomnej zmluve, dôchodok pri zmluve o dôchodku a pod.) Nemožno prijať argumentáciu žalobcu, že pri danom type úveru – revolvingovom úvere je neisté, či bude dlžník úver vôbec v danom mesiaci čerpať, pričom v prípade nečerpania úveru mu ani nevznikne povinnosť uhradiť tú-ktorú splátku úveru. Zmluva o úvere podľa ust. § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník nie je reálnym kontraktom, keďže predmetom zmluvy je záväzok veriteľa na požiadanie dlžníka poskytnúť v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a záväzok dlžníka poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Teda v akomkoľvek úverovom prípade nemusí vôbec dôjsť k čerpaniu úveru (poskytnutiu peňažných prostriedkov veriteľom

dĺžníkovi), pretože dĺžník o to nepožiada. Aj v prípade „klasického úveru“ môže dôjsť k jeho čerpaniu postupne, a teda nie jednorazovo, čo je zvyčajne limitované určitou lehotou, v rámci ktorej môže dĺžník požiadať o poskytnutie peňažných prostriedkov. V prípade správnosti argumentácie žalobcu by potom nebolo možné dojednať splácanie úveru v splátkach, pretože je neisté, či vôbec povinnosť vrátiť peňažné prostriedky a zaplatiť úroky dĺžníkovi vznikne, resp. ak vznikne, tak v akom rozsahu a s akou splatnosťou. V prípade revolvingového úveru povinnosť zo zmluvy o úvere dĺžníkovi vznikne po poskytnutí peňažných prostriedkov a trvá až do jej splnenia, a to bez ohľadu na to, či dĺžníkovi budú následne v tom-ktorom mesiaci poskytnuté do výšky úverového rámca ďalšie peňažné prostriedky. Ak je zmluva o revolvingovom úvere uzavretá na dobu neurčitú, môže sa stať, že dĺžník v určitý moment vyčerpaný úver (poskytnuté peňažné prostriedky) spolu s dojednaným úrokom splatí, a to bez toho, aby došlo k zániku úverového vzťahu (zmluvy o úvere), keďže zmluva o revolvingovom úvere umožňuje úver čerpať do výšky úverového rámca aj opakovane, pokiaľ nedôjde k zániku zmluvy o revolvingovom úvere iným spôsobom (napr. výpoveďou, odstúpením). Nič to však nemení na povinnosti dĺžníka vrátiť peňažné prostriedky a zaplatiť úrok v dohodnutom čase, napr. jednorazovo v určitej lehote alebo v splátkach v určitej výške a v určitej frekvencii (napr. mesačne), alebo ak to dohodnuté nie je, tak na požiadanie veriteľa (§ 563 Občianskeho zákonníka). Nie je tak vylúčené, aby bolo dojednané plnenie záväzku dĺžníka zo zmluvy o revolvingovom úvere vrátiť peňažné prostriedky vo výške zodpovedajúcej poskytnutým a ešte nevráteným peňažným prostriedkom v ten-ktorý moment trvania úverového vzťahu a zaplatiť úrok v dohodnutých pravidelných mesačných splátkach s dohodnutou splatnosťou a výškou. Je logické, že ak by k poskytnutiu peňažných prostriedkov na základe zmluvy o revolvingovom úvere nedošlo, dĺžník by nemal žiadnu povinnosť na plnenie, rovnako ako v prípade, ak by po vrátení doposiaľ poskytnutých peňažných prostriedkov dĺžník tieto vrátil a zaplatil príslušný úrok. Napokon, ak by dĺžníkovi boli poskytnuté peňažné prostriedky v takej výške, ktoré by v súčte spolu s úrokom nedosiahli ani výšku dohodnutej mesačnej splátky, dĺžník by bol logicky povinný splatiť svoj záväzok len do takejto výšky. Ak je dojednané plnenie dĺžníka v splátkach, nevylučuje to jeho právo splatiť dlh aj predčasne, či už jednorazovo alebo v splátkach zaplatených vo vyššej ako dojednanej výške (§ 16 zákona č. 129/2010 Z. z.).

30. V posudzovanom prípade dojednaný zmluvný záväzok žalovaného spočíval vo vrátení poskytnutých peňažných prostriedkov a zaplatení úrokov a poplatkov. Žalovaný bol povinný plniť dlh (vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky, zaplatiť úroky a poplatky) v minimálnej splátke v dojednanej výške 45,00 eur (pri schválenej výške celkového úverového rámca 900,00 eur) so splatnosťou do 20. dňa v mesiaci. Záväzok žalovaného mal teda zaniknúť splnením a nie uplynutím času, resp. dohodou alebo jednostranným právny úkonom niektorej zo zmluvných strán (výpoveďou, odstúpením), ako argumentoval žalobca, a to aj v prípade ukončenia zmluvy jej výpoveďou alebo odstúpením.

31. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na dojednania obsiahnuté v zmluve o kreditnej karte týkajúce sa splácania poskytnutých peňažných prostriedkov. Podľa ust. II. Ostatné ustanovenia bod 4. zmluvy o kreditnej karte, podľa ktorého ak existuje pohľadávka banky, klient banke každý mesiac zaplatí minimálnu splátku vo výške uvedenej v zmluve o kreditnej karte podľa výšky bankou schváleného celkového úverového rámca. Podľa ust. II. Ostatné ustanovenia bod 5. zmluvy o kreditnej karte klient môže pohľadávku banky kedykoľvek predčasne splatiť aj nad rozsah minimálnej splátky.

32. Zároveň si zmluvné strany dojednali aj následky v prípade nesplácania poskytnutých peňažných prostriedkov. Podľa ust. II. Ostatné ustanovenia bod 8. zmluvy o kreditnej karte, ak klient úhradu pohľadávky banky nespláca riadne a včas, môže banka požadovať najmä zaplatenie úrokov z omeškania, zmluvnej pokuty, znížiť celkový úverový rámec až na nulu, zablokovať kreditnú kartu alebo kartový účet, odstúpiť od zmluvy, vypovedať zmluvu a poskytnúť informácie o tejto skutočnosti do spoločného registra bankových informácií. V zmysle Produktových obchodných podmienok pre kreditné karty a povolené prečerpania F., a. s. č. I. 53 ust. Prípady porušenia a ich následky bod 2.45 písm. a) za porušenie zmluvy o kreditnej karte sa považuje omeškanie klienta so splácaním pohľadávky banky. V zmysle Produktových obchodných podmienok pre kreditné karty a povolené prečerpania F., G. ust. Prípady porušenia a ich následky bod 2.46. písm. a), ak nastane niektorý z prípadov porušenia, banka môže znížiť celkový úverový rámec na nulu, zablokovať kartový účet a vypovedať zmluvu o Kreditnej karte. V zmysle Produktových obchodných podmienok pre kreditné karty a povolené prečerpania F., G. ust. Ukončenie zmluvy o kreditnej karte bod 2.50 ak zmluvu vypovie banka, klient zaplatí banke pohľadávku banky v lehote určenej vo výpovedi, inak do 3 dní po uplynutí výpovednej lehoty.

33. Pokiaľ ide o list (pôvodného) veriteľa zo dňa 11.10.2021 označený ako „Zníženie Celkového úverového rámca na nulu a výpoveď Zmluvy o Kreditnej karte“ (na č. I. 47 spisu) z jeho obsahu možno vyvodíť, že nepochybne išlo o právny úkon vyhlásenia mimoriadnej splatnosti pohľadávky banky zo zmluvy o kreditnej karte. Tomu nasvedčuje formulácia použitá veriteľom v texte tejto listiny: „keďže ste dlhodobo v omeškaní so splácaním pohľadávky banky“. Uvedený záver odvolacieho súdu v podstate potvrdil aj samotný žalobca v žalobe, kde uviedol, že žalovaný svoj záväzok splácať poskytnutý úver (formou splátok v dohodnutej výške minimálnej splátky 45,00 eur, prípadne aj nad rozsah dohodnutej minimálnej splátky, do stanoveného dňa splatnosti – 20. deň v mesiaci) riadne a včas neplnil. Napriek minimálnym splátkam poskytnutého úveru, ktorých výška bola dohodnutá v zmluve o kreditnej karte, uhradil žalovaný len časť dlžnej sumy. V dôsledku neplnenia dohodnutých splátok zo strany žalovaného veriteľ vyhlásil listom zo dňa 11.10.2021 mimoriadnu splatnosť úveru, čím sa dlh žalovaného stal splatný v celom rozsahu – veriteľ vyzval žalovaného

na úhradu celej pohľadávky banky zo zmluvy o kreditnej karte. Neobstojí preto tvrdenie žalobcu uvedené v odvolaní, že medzi účastníkmi zmluvy neexistovala dohoda o splátkach záväzku žalovaného a v nadväznosti na to, že naopak z Produktových obchodných podmienok pre kreditné karty a povolené prečerpania F., a. s. ust. Prípady porušenia a ich následky bod 2.50 vyplýva dohoda účastníkov zmluvy o povinnosti žalovaného splniť svoj dlh

na požiadanie veriteľa (§ 563 Občianskeho zákonníka). Odvolací súd je toho názoru, že povinnosť žalovaného splniť dlh na požiadanie veriteľa bola v zmluve dojednaná práve ako dôsledok nie riadneho a včasného plnenia žalovaného v dohodnutých splátkach. Uvedenú argumentáciu žalobcu považoval odvolací súd vyslovene za účelovú, prispôsobujúcu sa aktuálnej situácii v spore, avšak nekorešpondujúcu so skutočnosťami vyplývajúcimi z ním predložených dôkazov. Odvolací súd mal potom za to, že súd prvej inštancie vec právne správne posúdil, ak na posudzovaný prípad aplikoval ust. § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

34. Pokiaľ žalobca poukazoval na rozhodnutia iných krajských súdov, odvolací súd sa s týmito nestotožnil z vyššie uvedených dôvodov, pričom sa ani necítil byť týmito viazaný, keďže netvorí ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít (čl. 2 ods. 2 CSP) a ani nimi nie je odvolací súd viazaný v zmysle ust. § 193 CSP, eventuálne ust. § 455 CSP.

35. S poukazom na doposiaľ uvedené, odvolací súd považoval námietky žalobcu o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie [§ 365 ods. 1 písm. f) CSP] a o nesprávnych skutkových záveroch súdu prvej inštancie [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP] za nedôvodné.

36. Súčasne platí, že preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu) alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného), je imanentnou súčasťou súdneho konania (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/205/2009 zo dňa 29.06.2010). Vecná legitímácia vyjadruje postavenie účastníka konania (teraz strany sporu) v hmotnoprávnom vzťahu (niekedy aj v procesno-právnom vzťahu), ktoré v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo neúspechu v konaní. Účastník konania, ktorý je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (záväzku), má pasívnu legitímáciu. Vecná legitímácia sa na začiatku konania tvrdí. Súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca žaluje osobu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti. Ak sa to v konaní nedokáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom pasívnej vecnej legitímácie je iný subjekt, ktorého ale žalobca za žalovaného neoznačil (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/214/2011 zo dňa 18.01.2012).

37. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, účinného v čase uzavretia zmluvy (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z. z.“) práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu 18b) na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a

b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

38. S poukazom na správny záver súdu prvej inštancie, že list F. F., a. s. zo dňa 11.10.2021 označeným ako Zníženie celkového úverového rámca na nulu a výpoveď zmluvy o kreditnej karte, nemohlo dôjsť k platnému zosplateniu spotrebiteľského úveru, nadväzne ani postúpenie pohľadávky právnym predchodcom žalobcu (postupcom) na žalobcu nemôže byť platné pre rozpor s ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Žalobca preto v tomto spore nie je aktívne legitimovaný, a preto nemôže byť v tomto spore úspešný. Práve preto sa odvolací súd z dôvodu hospodárnosti konania už nezaoberal ďalšími odvolacími námietkami žalobcu prezentovanými v jeho opravnom prostriedku, keďže tieto už neboli spôsobilé ovplyvniť jeho rozhodnutie v merite veci.

39. Ako už bolo uvedené vyššie, do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, o akom žalobcom uplatnenom nároku súd prvej inštancie konal, ako tento nárok právne kvalifikoval, na podklade akých dôvodov žalovaný nárok/nároky žalobcovi nepriznal a žalobu zamietol. Z uvedených dôvodov odvolací súd považoval aj túto námietku žalobcu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP za neopodstatnenú.

40. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej, t.j. vo výroku I., ako vecne správny potvrdil. Súčasne odvolací súd potvrdil aj odvolaním nenapadnutý, závislý výrok II. napadnutého rozsudku o trovách konania, ktorý zodpovedá zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným a procesnej situácii popísanej vyššie.

41. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanému ako úspešnej procesnej strane v tomto štádiu konania nepriznal nárok na ich náhradu.

42. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že žalovanému v aktuálnom odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy (majúce sa nahradiť) nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mal rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé, až následné rozhodnutie prvoinštančného súdu o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP), má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel postráda, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (prvej preto, že ju na to neoprávňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesenia NS SR sp. zn. 6 Cdo 166/2016 zo dňa 26.10.2016.

43. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).